

Rozjímanie na stredu Veľkého týždňa

Rozjímanie na stredu Veľkého týždňa. Navrhované témy: Judáš bol Ježišom vyvolený apoštol; Božie milosrdenstvo je väčšie ako naša slabosť; nádej, ktorá nás vedie späť k Bohu.

„JEDEN Z DVANÁSTICH – volal sa Judáš Iškariotský – odišiel k veľkňazom a vyzvedal sa: *Čo mi dáte, a ja vám ho vydám?* Oni mu určili tridsať strieborných. A od tej chvíle hľadal príležitosť vydať ho“ (Mt 26, 14-16). Tradične na Zelenú stredu si Cirkev pripomína Judášovu zradu.

Aké vzdialené sú v duši tohto apoštola, ktorý sa pripravoval na zradu Ježiša, prvé stretnutia s tým, ktorého považoval za Mesiáša! Judáš Iškariotský bol tiež osobne vyvolený Kristom. Mohol byť rovnako šťastný ako ostatní, po boku Ježiša, a stať sa jedným z pilierov Cirkvi. Rozhodol sa však predať za cenu otroka toho, ktorý mu dal všetko. A bolo Božou vôľou, aby Sväté písmo túto skutočnosť nezamlčalo.

Tragické rozuzlenie sa odohráva pri Poslednej večeri, keď na Ježiša útočí úzkosť z blížiaceho sa umučenia a zlomené srdce z opustenia jeho blízkymi. Keď boli pri večeri, povedal: „Veru, hovorím vám: Jeden z vás ma zradí“ (Mt 26, 21). Ostatných jedenásť apoštolov so skúsenosťou svojej hrubosti, ale zároveň s veľkou dôverou v Kristove slová prekvapene zvolalo: „*Som to ja, Pane?*“ On odpovedal: *Kto so mnou namáča ruku v mise, ten ma zradí. Syn človeka síce*

ide, ako je o ňom napísané, ale beda človeku, ktorý zrádza Syna človeka! Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil. Aj jeho zradca Judáš sa opýtal: Som to azda ja, Rabbi?“ Odpovedal mu: Sám si to povedal“ (Mt 26, 22-25).

Nevieme, či sa Judáš ešte niekedy pozrel Ježišovi do očí. V nich by bol zistil, že v nich nie je žiadna zloba ani hnev. Kristus, jeho priateľ, naňho stále hľadel s rovnakou horlivosťou, s akou ho pred niekoľkými rokmi povolal za apoštola, aby bol s ním. „Čo môžeme robiť pred Bohom, ktorý nám slúžil až do tej miery, že zažil zradu a opustenie? Nemôžeme zradiť to, pre čo sme boli stvorení, nemôžeme opustiť to, na čom nám skutočne záleží. Sme na svete, aby sme milovali jeho a iných. Ostatné pominie, láska zostáva“[1].

JUDÁŠOVA ZRADA však nebola hlúposťou jedného okamihu, ale pravdepodobne dôsledkom série neverností jeho srdca. V Evanjeliu podľa Jána nachádzame významnú epizódu: kritiku niekoľko dní pred Veľkou nocou, keď Mária z Betánie pomazala Ježiša voňavým olejom. Judáš sa odváži nepriamo, s altruistickým dôvodom, kritizovať správanie ženy, ale „povedal to,“ hovorí nám Písmo, „nie preto, že by sa staral o chudobných, ale preto, že bol zlodej a mal svoj mešec a bral, čo sa doň vložilo“ (Jn 12, 6).

Ani toto previnenie, ani žiadna slabosť však nie sú dosť silné na to, aby prekonali impulz Boha, ktorý neustále volá každého človeka a ktorý vždy očakáva náš návrat. Svätý Josemaría videl v Božom spôsobe bytia, takom plnom milosrdenstva, našu pravú výzbroj: „Všetci máme biedy. Ale naše biedy by nás nikdy nemali viesť k tomu, aby sme

ignorovali Božie volanie. Naše biedy by nás mali viesť k tomu, aby sme toto volanie prijali, aby sme sa vložili do tejto Božej dobroty, tak ako sa kedysi bojovníci vkladali do svojej výzbroje“[2].

Svätý Augustín odporúča pokorný postoj, neustálu prosbu pred Pánom, ako najlepší spôsob, ako čeliť tejto našej krehkosti; odvolávajúc sa konkrétne na Judáša Iškariotského, hovorí: „Keby sa modlil v mene Kristovom, prosil by o odpustenie; keby prosil o odpustenie, dúfal by; keby dúfal, dúfal by v milosrdenstvo“[3] a neskončil by tak, ako poukazuje Písmo (porov. Mt 27, 5). Pán nechcel, aby Judáš zahynul, tak ako nechce, aby zahynul ktokoľvek. Dokonca aj pri svojom zatknutí sa ho snaží priviesť k rozumu, nazýva ho „priateľom“ a prijíma učeníkov bozk. Možno Kristus, aj keď už bol na kríži, čakal,

že sa jeho apoštol vráti a odpustí mu,
ako to urobil s kajúcim lotrom.

AJ PETER V TÚ NOC zradu trikrát
zaprel Pána. Ten, ktorý mal byť
základom Cirkvi, plakal za svoj
hriech slzami lásky; Judášovi zasa
chýbala pokora, aby sa vrátil k
svojmu Pánovi a priznal svoj hriech.
Peter sa pevne držal nádeje, kým
Iškariotský stratil nádej, nedôverujúc
Pánovmu milosrdenstvu.

Svätý Josemaría, komentujúc tento
úryvok z evanjelia, povedal: „Pozrite,
aká veľká je cnosť nádeje! Judáš
spoznal Kristovu svätosť, ľutoval
zločin, ktorý spáchal, až tak, že vzal
peniaze, cenu za svoju zradu, a hodil
ich do tváre tým, ktorí mu ich dali
ako odmenu za zradu. Ale... chýbala
mu nádej, ktorá je cnosťou
potrebnou na návrat k Bohu. Keby

mal nádej, stále by mohol byť veľkým apoštolom. V každom prípade nevieme, čo sa odohralo v srdci toho človeka, ani či v poslednej chvíli odpovedal na Božiu milosť. Len Pán vie, čo sa v jeho srdci odohralo v posledných chvíľach. Preto nikdy nepodliehajte nedôvere, nikdy nezúfajte, aj keby ste urobili tú najväčšiu hlúposť. Stačí, ak to povieť, budete sa kajať, necháte sa viesť za ruku a všetko bude v poriadku“[4].

Toto sa môžeme naučiť z dnešného evanjelia: nech sú naše previnenia akokoľvek veľké, Božie milosrdenstvo je vždy väčšie. Všetko sa dá uzdraviť, ak sa obrátíme k Pánovi a otvoríme svoje srdce milosti, ktorou Kristus môže uzdraviť naše rany. „Strach a hanba, ktoré nám bránia byť úprimnými, sú najväčšími nepriateľmi vytrvalosti. Sme z hlíny, ale ak hovoríme, hlina získava silu bronzu“[5]. Túto silu dosiahla pokora

svätého Petra, skaly Cirkvi; a je to sila, o ktorú prosíme Ježiša prostredníctvom Márie, jeho matky, a tiež našej matky.

[1] František, *Homília*, 5-IV-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 47a.

[3] Svätý Augustín, *Komentár k Žalmu 108*, bod 9.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 8-XII-1968.

[5] Svätý Josemaría, *Listy 2*, bod 41a.
